

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A gerinc íve**

1. A gerinc íve

János Szikra

A sziréna éles, fülsértő bűgása hasított végig a C-szektor betoncsarnokán, jelezve a műszak kötelező szünetét. A nehéz lendkerekek csak lassan vesztek lendületükből, a fogaskerekek csikorgása fokozatosan elhalt a csarnokban. Alinda remegő combtizmokkal lépett le a vaspedálról, de nem engedte, hogy a nagymamája egyedül támaszkodjon fel a korlátra. Megragadta az idős asszony vékony, törékeny csuklóját, miközben a saját torkát is marta a porszáraz levegő.

János-G534 törölköző híján a munkásruhája elnyűtt ujjával törölte le a homlokáról a verejtéket. Pár lépésre állt tőlük. Nem a gélmassza-adagoló felé indult, ahogy a többiek, akik gépszerűen sorakoztak fel az alumínium csöveknél, hanem megállt az öregasszony mellett.

– A gép nem fárad el, mama – mondta János fojtott, rekedt hangon, miközben a szeme sarkából az eltávolodó őrszem páncélját figyelte. – De mi még érezzük a fájdalmat. Talán ez az egyetlen dolog, ami megkülönböztet minket a generátortól.

– Nem a fájdalom teszi az embert, fiam – felelte a nagymama csendesen, bár az arca hamuszürke volt a kimerültségtől. – Hanem az, hogy nem fordítjuk el a fejünket, amikor a másik megáll. Ha csak kiszívott kalóriák lennénk a hálózatnak, Alinda most nem fogná a kezemet, te meg nem állnál itt mellettem.

Alinda óvatosan körbenézett. A szomszédos sorokból elgyötört, fásult tekintetek szegeződtek rájuk. A kolónia szigorú törvényei szerint minden nem termelő mozdulat bűnnek számított, de ebben a pár pillanatban, a hűlő hajtókerekek árnyékában, az egyenes tartás többet ért a pusztá túlélésnél.